

ringslovens § 9, må det antages, at der i tilfælde af delvis udbetaling eller disposition vedrørende en ordning, hvoraf en del er omfattet af overgangsreglen i renteforsikringslovens § 8, skal svares afgift af den del af udbetalingen m. v., som forholdsmæssigt kan henføres til indbetalinger efter 1. januar 1954. På dette punkt er der i stk. 1, 2. punktum, foreslået en udtrykkelig regel, der går ud på, at den afgiftspligtige del af midlerne fra en sådan ordning i tilfælde af delvis udbetaling skal anses for først udbetalt. Bestemmelsen skal tjene til at afværge en utilsigtet udnyttelse af overgangsreglerne gennem en delvis ophævelse af en ordning, eventuelt med en påfølgende overførsel af beløbet til en ny ordning, alene med henblik på herved at opnå en skattebesparelse. Samtidig kan bestemmelsen antages at medvirke til, at forskellige tvivlsspørgsmål i forbindelse med sondringen mellem en ophævelse og en omdannelse af en police m. v. ikke vil opstå i praksis.

ad stk. 2.

Denne bestemmelse må sammenholdes med det i bemærkningerne til § 27 anførte om „nye“ kapitalpensionsordninger. Der vil herefter i alle tilfælde være afgiftsfrihed for den del af udbetalinger m. v. fra kapitalpensionsordning på forsikringsbasis, som hidrører fra arbejdstagerens hidtidige egne bidrag. I modsætning til, hvad der gælder for de i stk. 1 omhandlede ordninger, vil der ikke være noget til hinder for, at den afgiftsfri del af midlerne — der i øvrigt ofte vil være udskilt i en særskilt arbejdstagerpolice — hæves forlods. For opsparingsordninger derimod vil afgiftspligten i tilfælde af udbetaling eller disposition i utide også omfatte de egne bidrag. Dette svarer til renteforsikringslovens regler, dog med den ændring, at den hidtidige bestemmelse i renteforsikringslovens § 6 d, sidste punktum, om afgiftsfrihed for eventuelle egne bidrag ud over 350 kr. årligt — jfr. de indledende bemærkninger til kapitel 3 ad b) — ikke er medtaget i forslaget.

Til § 35.

Denne bestemmelse er omtalt i slutningen af bemærkningerne til § 18. Som dér anført svarer bestemmelsen til renteforsikringslovens regler. Der er dog foreslået den modifikation i forhold til de nu gældende regler, at den omhandlede nedsættelse af det afgiftspligtige beløb med et resterende afskrivningsbeløb kun skal ske, hvor afgiftspligt er indtrådt for hele den pågældende ordning.

Hvis bestemmelsen også skulle gælde i tilfælde af partiel afgiftspligt, måtte dette forudsætte ændrin-

ger i afskrivningsgrundlaget og dermed i de årlige afskrivningers størrelse, hvilket måtte anses for uhensigtsmæssigt for såvel den pågældende skatteyder som de skattelignende myndigheder.

Til § 36.

Efter renteforsikringslovens § 7, stk. 1, skal et afgiftspligtigt beløb forinden afgiftsberegningen afrundes nedad til det nærmeste med 50 delelige kronebeløb. En tilsvarende beregningsregel er foreslået i stk. 1, 1. punktum, dog således at man af praktiske grunde, jfr. herom nærmere nedenfor, har foreslået afrundingstallet forhøjet fra de nuværende 50 kr. til 100 kr. For at modvirke misbrug i form af successive hævninger af beløb under 100 kr. — hvilket navnlig kunne forekomme ved indeksordninger i form af opsparing i pengeinsitut — er det i stk. 2 foreslået, at afgiften i tilfælde af partiel afgiftspligt samt i alle tilfælde af afgiftspligt for en indeksordning skal svares med mindst 35 kr., dog højst med det havede beløb.

Bestemmelsen kan i øvrigt ses i sammenhæng med den nugældende regel i renteforsikringslovens § 6 b, sidste punktum, hvorefter de første 1.000 kr. af éngangsudbetaling eller lignende fra en ordning med løbende udbetalinger ikke skal medregnes ved opgørelsen af det afgiftspligtige beløb, hvis udbetalingen skyldes fratreden af stilling eller ophør af pensionsordning med løbende udbetalinger i den virksomhed, hvori den afgiftspligtige er ansat. Denne regel, der kan føres tilbage til ligningsloven for skatteåret 1955-56, hvorved skattepligten for éngangsudbetalinger og lignende blev indført, og som oprindeligt har været motiveret med hensynet til en lempeligere afgiftsberegning i de omtalte udbetalingstilfælde, har man ikke fundet tilstrækkelig anledning til at foreslå opretholdt. Man har i denne forbindelse også henset til de muligheder, som overførselsreglerne i forslaget §§ 41-44 giver for at undgå afgiftspligten, samt til at 1.000 kr.-fradraget har givet anledning til forskellige tvivlsspørgsmål og praktiseringsvanskeligheder. I konsekvens af disse synspunkter er der heller ikke foreslået nogen overgangsregel om bevarelse af 1.000 kr.-fradraget for eksisterende ordninger.

1.000 kr.-fradraget har imidlertid i en række tilfælde medført en administrativ lettelse derved, at afgiftsberigtigelse i de pågældende udbetalingstilfælde har kunnet undlades for beløb under 1.000 kr. Denne praktiske virkning er i et vist omfang bibeholdt gennem afrundingsreglen, idet den foreslåede forhøjelse af afrundingsbeløbet til 100 kr. medfører, at der — bortset fra indeksordninger — ikke skal indbetales afgiftsbeløb under 35 kr.